

Державний торговельно-економічний університет
Кафедра публічного управління та адміністрування

ВИПУСКНА КВАЛІФІКАЦІЙНА РОБОТА

на тему:

«Державна політика у сфері інформаційної інфраструктури України»

Студентки 5 курсу 11 групи
спеціальності 281 «Публічне
управління та адміністрування»
освітньої програми «Публічне
управління та адміністрування»

Яковенко
Олександр
Олегівни

Науковий керівник
канд. екон. наук, доцент

Дьяченко Ольга
Володимирівна

Гарант освітньої програми
канд. наук з держ. упр.

Динник Ірина
Петрівна

Київ 2023

Державний торговельно-економічний університет

Факультет економіки, менеджменту та психології

Кафедра публічного управління та адміністрування

Освітній ступінь: бакалавр

Спеціальність: публічне управління та адміністрування

Освітня програма: публічне управління та адміністрування

Затверджую

Зав. кафедри Новікова Н.Л.

«30» грудня 2022р.

Завдання

на випускню кваліфікаційну роботу студентів

Яковенко Олександрі Олегівні

2. Тема випускної кваліфікаційної роботи: «Державна політика у сфері інформаційної інфраструктури України»

Затверджена наказом ректора від «14» грудня 2022 р. № 3416

3. Строк здачі студентом закінченої роботи: 01.02.2023

4. Цільова установка та вихідні дані до роботи

Мета роботи: розроблення комплексу заходів щодо удосконалення державної політики у сфері інформаційної інфраструктури України.

Об'єкт дослідження: процес формування та реалізації державної політики у сфері інформаційної інфраструктури України.

Предмет дослідження: теоретичні та практичні аспекти розвитку інформаційної інфраструктури.

5. Зміст випускної кваліфікаційної роботи (перелік питань за кожним розділом)

ВСТУП

РОЗДІЛ 1. АНАЛІЗ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ У СФЕРІ ІНФОРМАЦІЙНОЇ ІНФРАСТРУКТУРИ УКРАЇНИ

1.1 Сучасний стан інформаційної інфраструктури України

1.2 Механізми формування та реалізації державної політики у сфері інформаційної інфраструктури України

РОЗДІЛ 2. УДОСКОНАЛЕННЯ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ У СФЕРІ ІНФОРМАЦІЙНОЇ ІНФРАСТРУКТУРИ УКРАЇНИ

2.1 Оцінювання ефективності державної політики у сфері інформаційної інфраструктури України

2.2 Розроблення комплексу заходів щодо удосконалення державної політики у сфері інформаційної інфраструктури України

ВИСНОВКИ ТА ПРОПОЗИЦІЇ

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

6. Календарний план написання роботи

№ пор.	Назва етапів випускної кваліфікаційної роботи	Строк виконання етапів роботи	
		за планом	фактично
1	Визначення напрямку дослідження та затвердження теми випускної кваліфікаційної роботи	До 24.11.2022	24.11.2022
2	Складання плану та підготовка індивідуального завдання для виконання випускної кваліфікаційної роботи	До 30.12.2022	30.12.2022
3	Представлення на рецензування науковому керівнику рукопису першого розділу випускної кваліфікаційної роботи	До 10.01.2023	10.01.2023
4	Представлення на рецензування науковому керівнику рукопису другого розділу випускної кваліфікаційної роботи	До 20.01.2023	20.01.2023
5	Представлення закінченої випускної кваліфікаційної роботи	До 27.01.2023	27.01.2023
6	Підготовка письмового відгуку на випускну кваліфікаційну роботу	До 01.02.2023	01.02.2023
7	Проведення попереднього захисту випускних кваліфікаційних робіт	01-02. 06.2023	01-02. 06.2023
8	Вирішення питання про допуск випускної кваліфікаційної роботи до захисту	До 10.02.2023	До 10.02.2023
9	Направлення випускної кваліфікаційної роботи із зовнішньою рецензією у ЕК для захисту	За графіком	За графіком

7. Дата видачі завдання «30» грудня 2022 р.

8. Науковий керівник випускної кваліфікаційної роботи

Дьяченко О.В. _____

9. Гарант освітньої програми Динник І.П. _____

10. Завдання прийняла до виконання студентка Яковенко О.О. _____

11. Відгук керівника наукової роботи

Випускна кваліфікаційна робота написана на актуальну тему, оскільки присвячена питанням формування та реалізації державної політики у сфері інформаційної інфраструктури України.

У роботі проаналізовано сучасний стан державної політики у сфері інформаційної інфраструктури України, досліджено механізми формування та реалізації державної політики у сфері інформаційної інфраструктури України. Визначено проблеми інформаційної інфраструктури в Україні. За результатами оцінювання ефективності державної політики у сфері інформаційної інфраструктури України, розроблено комплекс заходів щодо удосконалення державної політики у сфері інформаційної інфраструктури України.

У процесі дослідження здобувач продемонстрував достатній рівень володіння методологією наукових досліджень, вміння використовувати сучасні методи оброблення інформації.

Випускна кваліфікаційна робота Яковенко О.О. є завершеним науковим дослідженням, виконана у повному обсязі, відповідає встановленим вимогам та рекомендується до захисту.

Науковий керівник випускної кваліфікаційної роботи

(підпис, дата)

11. Висновок про випускну кваліфікаційну роботу:

Випускна кваліфікаційна робота студента Яковенко О.О. може бути допущена до захисту екзаменаційній комісії.

Гарант освітньої програми Динник І.П. _____

Завідувач кафедри Новікова Н.Л. _____

« _____ » 2023р.

ЗМІСТ

ВСТУП.....	3
РОЗДІЛ 1. АНАЛІЗ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ У СФЕРІ ІНФОРМАЦІЙНОЇ ІНФРАСТРУКТУРИ УКРАЇНИ.....	5
1.1 Сучасний стан інформаційної інфраструктури України.....	5
1.2 Механізми формування та реалізації державної політики у сфері інформаційної інфраструктури України.....	10
РОЗДІЛ 2. УДОСКОНАЛЕННЯ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ У СФЕРІ ІНФОРМАЦІЙНОЇ ІНФРАСТРУКТУРИ УКРАЇНИ.....	17
2.1 Оцінювання ефективності державної політики у сфері інформаційної інфраструктури України.....	17
2.2 Розроблення комплексу заходів щодо удосконалення державної політики у сфері інформаційної інфраструктури України.....	21
ВИСНОВКИ ТА ПРОПОЗИЦІЇ.....	26
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ.....	28

SCIENTIA DIFFICILIS SED FRUCTUOSA

ВСТУП

Актуальність теми дослідження. Стабільність політичної системи залежить від того, як швидко політична еліта отримує інформацію, якою є якість останньої і наскільки оперативно й адекватно вона реагує на цю інформацію. В результаті аналізу інформації про зміни у внутрішньому і зовнішньому середовищі політична еліта розробляє заходи щодо розвитку і збереження стабільності політичної системи держави. Це дало підстави деяким дослідникам стверджувати, що політична діяльність – це інформаційна боротьба за управління свідомістю політичної еліти та соціальних груп суспільства.

Становлення інформаційного суспільства та кардинальний вплив інформаційного розуму на виробництво, управління, свідомість і поведінку людей, на соціальне і політичне життя в цілому актуалізують проблему осмислення інформації як інструмента влади та вироблення такої політики держави, яка б забезпечувала національну безпеку, національні інтереси й суспільний прогрес в цілому в результаті ефективного управління інформаційним ресурсом України.

Питанням розвитку інформаційної інфраструктури було присвячено праці таких науковців, як Є.Матвєєва, Л.Винарика, Г.Почепцова, С.Чукута, С.Джерджа, О.Додонова, Г.Несвіту), система інформаційної безпеки аналізувалася у статтях В.Дудикевича, О.Юдіна, І.Опірського, П.Гаранюка, В.Зачепила, А.Партика, інформаційної політики та права – М.Бутка, О.Бабкіна, О. Юдіна), формування інформаційного простору розглядали О.Дубас, Ю.Шемшученко, І.Чиж, вироблення ефективною інформаційної політики досліджували О.Даннікова, О.Бабкіної, К.Січкаренко, І.Єгорова, О.Чмира та В.Коляденка, розвиток державного управління в галузі інформаційного ресурсу – І.Радіонова, І.Бачило, О.Білик, Я.Левицької.

Метою роботи є розроблення комплексу заходів щодо удосконалення державної політики у сфері інформаційної інфраструктури України.

З огляду на поставлену мету визначено такі дослідницькі завдання:

- проаналізувати сучасний стан інформаційної інфраструктури України;
- дослідити механізми формування та реалізації державної політики у сфері інформаційної інфраструктури України;
- оцінити ефективність державної політики у сфері інформаційної інфраструктури України;
- розробити комплекс заходів щодо удосконалення державної політики у сфері інформаційної інфраструктури України.

Об'єктом дослідження є процес формування та реалізації державної політики у сфері інформаційної інфраструктури України.

Предметом дослідження є теоретичні та практичні аспекти розвитку інформаційної інфраструктури.

Для оцінки державної політики інформаційної інфраструктури України в роботі були використані загальнонаукові і спеціальні методи, а саме: метод аналізу (для дослідження стану інформаційної інфраструктури України); аналітичний метод (для оцінки ефективності державної політики у сфері інформаційної інфраструктури України); моделювання (для розроблення комплексу заходів щодо удосконалення державної політики у сфері інформаційної інфраструктури України).

Структура та обсяг випускної кваліфікаційної роботи. Робота складається із вступу, двох розділів, висновків та пропозицій, списку використаних джерел з 30 найменувань. Матеріали роботи містять 4 рисунка. Загальний обсяг роботи складає 30 сторінок, основної частини – 27 сторінок.

РОЗДІЛ 1. АНАЛІЗ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ У СФЕРІ ІНФОРМАЦІЙНОЇ ІНФРАСТРУКТУРИ УКРАЇНИ

1.1 Сучасний стан інформаційної інфраструктури України

Інформаційна інфраструктура – це сукупність різноманітних інформаційних систем (систем автоматизації), інформаційних ресурсів, телекомунікаційних мереж, каналів передачі даних, засобів зв'язку, управління інформаційними потоками, організаційно-технічних структур, механізмів, що забезпечують їх функціонування.

Побудова сучасної інформаційної інфраструктури включає:

- розвиток національних, галузевих і регіональних інформаційних систем, мереж і електронних ресурсів, електронних інформаційно-аналітичних систем державних установ і муніципалітетів;
- впровадження інтелектуальної інформації та технології аналізу інформації, системи інтеграції баз даних та знань, національних інформаційних ресурсів;
- створення електронних інформаційних ресурсів для забезпечення належного рівня соціального захисту громадян України, іноземців та осіб без громадянства, які перебувають в Україні на законних підставах;
- створення національного депозитарію електронних ресурсів;
- розробка та впровадження національних стандартів і технічних регламентів використання інформаційно-комунікаційних технологій, співвіднесених з відповідними стандартами держав-членів ЄС [1].

Комп'ютерне та комунікаційне обладнання, телекомунікаційні мережі, бази даних і банки знань, інформаційні технології, системи інформаційно-аналітичних центрів різних рівнів, створення технічних засобів інформатизації системи, науково-дослідних інститутів та підвищення кваліфікації висококваліфікованих спеціалістів це складові інформаційної інфраструктури

країни та важливі фактори забезпечення економічного зростання. Умовно, складові інфраструктури можна розділити на дві групи (рис. 1.1).

СКЛАД ДЕРЖАВНОЇ ІНФОРМАЦІЙНОЇ ІНФРАСТРУКТУРИ	
Технічна складова	Інформаційна складова
<p>Система телекомунікацій, що базується на єдиній національній системі зв'язку (системи супутникового та мобільного зв'язку, український сегмент глобальної інформаційної мережі Інтернет);</p> <p>електронні засоби масової інформації: телебачення, зокрема кабельне, і радіомовлення;</p> <p>засоби інформатизації — широкий спектр обчислювальної техніки та обладнання для організації комп'ютерних мереж, програмне забезпечення.</p>	<p>Система науково-технічної інформації; бібліотечна система;</p> <p>Національний архівний фонд і архівні установи; масиви інформації, яка зберігається у електронному вигляді;</p> <p>засоби масової інформації.</p>

Рис. 1.1 Склад державної інформаційної інфраструктури [2]

Як показує досвід інших країн, комп'ютеризація забезпечує національні інтереси, покращує управління економікою, розвиває наукоємні галузі промисловості та високі технології, підвищує продуктивність праці, покращує соціально-економічні відносини та інтелектуальне життя, збагачує та сприяє подальшій демократизації суспільства. Інформаційна інфраструктура створена з урахуванням світових тенденцій і досягнень сприятиме рівноправній інтеграції України у світове співтовариство [1].

Формування та розвиток інформаційної інфраструктури має базуватися на узгоджених рішеннях та діях національних органів влади, організацій та посадових осіб щодо організації, формування та захисту всіх інформаційних ресурсів національного сектору та їх використання на користь цілих народів і суспільств. Концепція розвитку інформаційної інфраструктури включає характеристику її сучасного стану, визначення засад державної політики щодо

її формування та напрямів розвитку [3]. Важливими та пріоритетними завданнями у розвитку національної інформаційної інфраструктури є:

- удосконалення правової бази регулювання суспільних відносин у процесі створення та використання інформаційних ресурсів, зокрема питань доступу до інформаційних ресурсів, захисту прав громадян у сфері створення та використання інформаційних ресурсів, розмежування прав такі як володіння та розпорядження інформаційними ресурсами, міжнародний обмін інформацією та забезпечення інформаційної безпеки;
- визначення найбільш критичних компонентів національної інформаційної інфраструктури;
- створення цілісної системи формування та розвитку національної інформаційної інфраструктури з урахуванням питань стандартизації, що стосуються термінології, архітектури, функціональної структури, інформаційного обладнання, мережевої інфраструктури та програмного забезпечення;
- системна та технічна інтеграція національних інформаційних інфраструктур з європейськими та світовими інформаційними інфраструктурами при забезпеченні національних вимог інформаційної безпеки. організація національного реєстру національних джерел інформації;
- розподіл завдань між центральними та місцевими органами влади;
- залучення виробників інформаційних ресурсів різних форм власності до участі у формуванні національних інформаційних ресурсів;
- інвентаризація державних інформаційних ресурсів та їх облік у державній власності;
- організація служб державного нагляду у сфері створення та використання державної інформаційної інфраструктури;
- Забезпечення інформаційної безпеки національних інформаційних ресурсів [4].

Дуже важливо забезпечити захист авторського права та інтелектуальної власності, а також збереження та розвиток української культурної спадщини.

Також важливо є визначення стану та особливостей діяльності інформаційної інфраструктури в Україні, а такої її розвиток за останні роки. Україна перебуває у стані кризи з 2014 року, це призвело до зниження якості та надійності електронних комунікацій та зростання кіберзлочинності. Щоб вирішити ці виклики, уряд інвестував у низку ініціатив для покращення своєї інформаційної інфраструктури. Однією з таких ініціатив є Національна стратегія кібербезпеки України, яка була започаткована в березні 2016 року. Стратегія визначає пріоритети розвитку внутрішнього потенціалу кібербезпеки, зміцнення інформаційної інфраструктури та боротьби з кіберзлочинністю. Також було започатковано низку інших ініціатив для покращення інформаційної інфраструктури України, зокрема Національну програму цифрового розвитку України, яка була започаткована у 2015 році та фокусується на розвитку цифрової інфраструктури, Національну програму модернізації систем державних послуг, яка була запущена в 2016 році і спрямована на модернізацію державних послуг, а також Національна програма інтеграції цифрових систем на підприємствах, яка була запущена в 2017 році і має на меті збільшити використання цифрових систем в українському бізнесі. Загалом уряд інвестує в низку ініціатив для покращення інформаційної інфраструктури України, але для вирішення проблем кібербезпеки країни потрібно зробити більше. Інформаційна інфраструктура України стосується різноманітних форм комунікаційних технологій та систем, які підтримують здатність установ та окремих осіб використовувати та обмінюватися інформацією [5].

За свій недовгий час незалежності, наша держава має значні для нашої країни досягнення в розбудові інформаційного суспільства. Аналізуючи поточний стан і тенденції розвитку інформаційної інфраструктури України, можна стверджувати, що Україна накопичила необхідний історичний та сучасний досвід для розвитку інформаційного суспільства. Серед передумов

переходу до інформаційного суспільства та інтеграції країни у світове інформаційне суспільство можна назвати давні традиції та методи організації та управління інформаційною діяльністю, що існували ще на початку 1950-х років. Створено в Україні третій у світі комп'ютер (після США та Великої Британії), а академіками С. А. Лебедевою та В. М. Глушковым покладено початок новим науковим напрямом – дослідженням штучного інтелекту, багатопроцесорним електронно-обчислювальним машинам, теорії самоорганізації, системному аналізу тощо. Глобальна кібернетика таким чином піднялася на новий якісний рівень[6][7].

Неможливо заперечити той факт, що за останнє десятиліття Україна досягла значного прогресу у розвитку своєї інформаційної інфраструктури. Одним з ключових напрямків розвитку стало підключення до Інтернету. За даними Міжнародного союзу електрозв'язку (ITU) відсоток домогосподарств, які мають доступ до Інтернету в Україні, зріс з 37 % у 2012 році до 73 % у 2022 році. Це було зумовлено розширенням швидкісних інтернет-послуг, особливо в міських районах та селищах, зростанням доступності доступу до Інтернету для домашніх господарств. Значний розвиток не оминув і телекомунікаційні системи в Україні. У країні добре розвинена інфраструктура фіксованого зв'язку та зростаюча мобільна мережа. Також в містах спостерігається збільшення кількості побудованих і експлуатованих вітчизняних і міжнародних компаній центрів обробки даних. Ці центри забезпечують необхідну інфраструктуру для підприємств та організацій, які займаються зберіганням, обробкою та управлінням великими обсягами даних. Це має вирішальне значення для зростання ІТ-галузі в Україні, а також для здатності країни залучати іноземні інвестиції [8].

Зараз відбувається якісне переосмислення суті нинішньої інформаційної трансформації в її взаємодії з економікою і суспільством. Звичайно, існуюча інформаційна інфраструктура в Україні недосконала, тому без забезпечення її належного рівня країна не в змозі розвивати власну економіку, науку і промисловість.

1.2 Механізми формування та реалізації державної політики у сфері інформаційної інфраструктури України

Від державної політики у сфері інформації залежить як сприйняття громадянами політичної та економічної ситуації в країні, так і формування її міжнародного іміджу.

Підрозділом 1.1. "Громадянське суспільство" розділу I "Людина та її розвиток" Програми діяльності Кабінету Міністрів України "Український прорив: для людей, а не політиків", затвердженої постановою Кабінету Міністрів України від 16 січня 2008 року № 14, наголошується, що важливими чинниками формування громадянського суспільства є забезпечення свободи слова та незалежності засобів масової інформації[9].

Статтею 6 Закону України "Про інформацію" встановлено, що державна інформаційна політика – це сукупність основних напрямів і способів діяльності держави по одержанню, використанню, поширенню та зберіганню інформації[10].

Головними напрямками і способами державної політики у сфері інформаційної інфраструктури є: забезпечення доступу громадян до інформації; створення національних систем і мереж інформації; зміцнення матеріально-технічних, фінансових, організаційних, правових і наукових основ інформаційної діяльності; забезпечення ефективного використання інформації; сприяння постійному оновленню, збагаченню та зберіганню національних інформаційних ресурсів; створення загальної системи охорони інформації; сприяння міжнародному співробітництву в галузі інформації і гарантування інформаційного суверенітету України; сприяння задоволенню інформаційних потреб закордонних українців [11].

В Україні державна політика у сфері інформаційної інфраструктури, як правило, формується та реалізується урядом через поєднання різних галузей та відомств. Міністерство цифрової трансформації відповідає за розвиток державної політики у сфері цифрових технологій, зокрема інформаційної

інфраструктури. До формування політики також залучені Міністерство розвитку економіки, торгівлі та сільського господарства, Міністерство фінансів та Міністерство юстиції. Національна комісія, що здійснює державне регулювання у сфері зв'язку та інформатизації є регулятором ринку телекомунікацій та інформаційних технологій в Україні. Політика, яка проводиться відповідно до цього націлена на забезпечення здатності інформаційної інфраструктури України підтримувати економічний і соціальний розвиток країни [12]. Така політика містить у собі (рис. 1.2) :

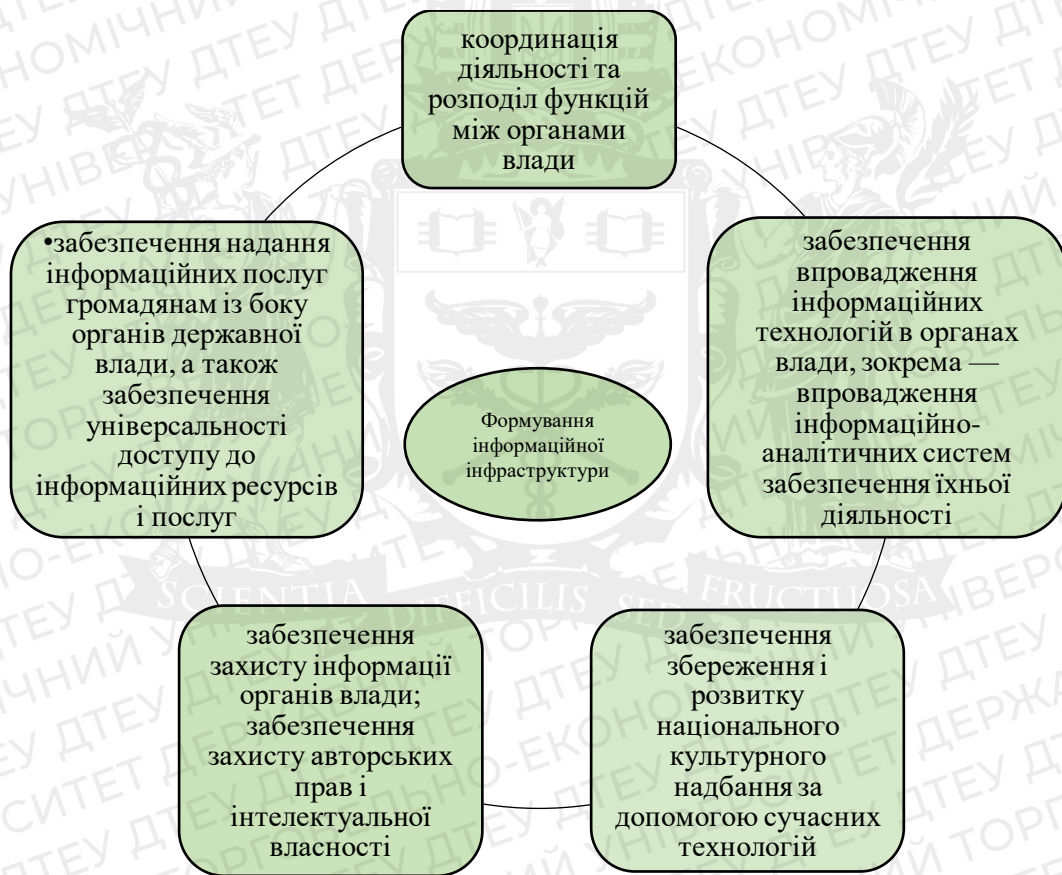

Рис.1.2. Політика формування і розвитку Державної інформаційної інфраструктури [13]

Невід’ємною частиною процесу формування інформаційної інфраструктури України є нормативно-правова база, що регулюється перш за все кількома ключовими законами та нормативно-правовими актами, які покликані забезпечити розвиток та захист інформаційної інфраструктури країни. Одним із ключових законів є Закон України «Про телекомунікації»,

який був прийнятий у 2004 [14] році і регулює регулювання телекомунікаційних послуг в Україні. Цей закон встановлює законодавчу базу для надання телекомунікаційних послуг, у тому числі інтернет-послуг, і встановлює нормативно-правову базу для галузі телекомунікацій. Іншим важливим законом є Закон України «Про інформацію», який був прийнятий у 1992 році і регулює захист персональних даних та право на доступ до інформації. Цей закон встановлює правові основи захисту персональних даних та встановлює права осіб на доступ до інформації, якою володіють органи державної влади та інші організації [10]. Важливим у нормативно-правовій базі інформаційної інфраструктури є Закон України «Про основні засади забезпечення кібербезпеки України» [15], який було прийнято у 2017 році. Цей закон встановлює правові основи захисту інформаційної інфраструктури від кіберзагроз, а також визначає обов'язки державних органів, організацій та осіб у забезпеченні кібербезпеки країни. На додаток до цих законів, існує також кілька нормативних актів і вказівок, які були видані урядом, щоб забезпечити подальші напрямки щодо розвитку та захисту інформаційної інфраструктури. Наприклад, Національна стратегія кібербезпеки України, яка була ухвалена у 2018 році, викладає урядове бачення кібербезпеки та кроки, які будуть зроблені для її досягнення [16][17].

Підсумовуючи, правова база інформаційної інфраструктури в Україні регулюється декількома ключовими законами та підзаконними актами, які покликані забезпечити її розвиток та захист. Ці закони та нормативні акти забезпечують основу для регулювання телекомунікаційних послуг, захисту персональних даних і захисту інформаційної інфраструктури від кіберзагроз [18].

Підготовка та використання інформаційних ресурсів є одним із ключових питань побудови єдиного інформаційного простору. Процес формування державної політики, як правило, передбачає участь та консультації з різними зацікавленими сторонами, включаючи державні установи, приватний бізнес та організації громадянського суспільства. Коли

політика розроблена, вона, як правило, реалізується шляхом поєднання законодавчих і регулятивних заходів, а також через фінансування та інші ресурси, надані урядом.

Національна інформаційна інфраструктура включає міжнародний та електронний міжміський зв'язок, а також комп'ютерні мережі. Систему інформаційно-аналітичних центрів різних рівнів, інформаційні ресурси, інформаційні технології, систему науково-дослідних інститутів з питань комп'ютеризації, виготовлення та обслуговування носіїв технічної інформації, систему підготовки відмінних спеціалістів у сфері інформаційних технологій. Сучасною основою розвитку електронних мереж зв'язку є побудова магістральних волоконно-оптичних каналів зв'язку, завершення формування міжнародних і міжміських телефонних мереж шляхом переходу на найбільш ефективні та прибуткові цифрові системи, розробку лазерні системи зв'язку, національної комп'ютерної системи мовлення, наземні та космічні канали зв'язку, створення інформаційно-комунікаційних мереж освіти та науки тощо. Інформаційно-комунікаційні системи національних органів влади включають високошвидкісні та традиційні канали зв'язку, розподілені та локальні мережі різного рівня та призначення. Це дозволяє впроваджувати широкий спектр інформаційних технологій, забезпечує швидку та надійну взаємодію всіх рівнів управління при вирішенні завдань стратегічного державного, галузевого та міжвідомчого рівня, надає широкий спектр інформаційних послуг державним та комерційним організаціям, а також іноземним користувачам [19][20].

Найважливішою частиною інформаційної інфраструктури є національна система інформаційних ресурсів. Це децентралізована база даних і знань з різних галузей, таких як виробництво, наука, культура, освіта та торгівля. Система працює з високими вимогами до надійності, швидкості доступу та захисту даних. Вільний доступ вітчизняних та іноземних споживачів до національних інформаційних ресурсів сприяє розвитку інформаційних послуг та формуванню національного ринкового середовища. Система включає в себе

національну базу даних і знань, на основі яких побудовано бази даних та інформації з таких тем, як населення, географія України, геолого-фізичні системи, архітектура, патенти тощо. Це все входить до формування інфраструктури інформатизації [21].

Поточний етап реалізації політики у сфері інформаційної інфраструктури передбачає сприяння створенню та розвитку конкурентоспроможних на світовому ринку комп'ютерної та електронної продукції, сучасних приладів та обладнання, а також створення замкнутого технологічного циклу для вітчизняного виробництва сучасної продукції. Виготовлення практичних зразків різних класів високопродуктивних комп'ютерів, інтелектуальних робочих станцій, нейрокомп'ютерів, масових засобів інформатизації, діджиталізації, таймерних комп'ютерних систем, комп'ютерних технологій управління процесами, створення вітчизняних елементних баз. Реалізація передових проектів сприяє підвищенню ступеня самоокупності шляхом комп'ютеризації та робить Україну рівноправним партнером у міжнародному поділі праці з виробництва та використання засобів інформаційної інфраструктури [22].

Галузь програмних забезпечень має стати основою для створення нових сучасних інформаційних технологій і систем, а також систем автоматичного керування різного призначення. Передбачається розробка якісного та конкурентоспроможного програмного забезпечення, відповідної національної системи оцінки якості та створення комплексу обладнання та технологій для забезпечення сертифікації програмних продуктів. Виробництво програмних продуктів має стати самоокупною галуззю, яка зможе експортувати свою продукцію.

Реалізацію політики може здійснюватися Міністерством цифрової трансформації, Національною комісією, що здійснює державне регулювання у сфері зв'язку та інформатизації, та іншими відповідними державними органами. Вони відповідають за моніторинг відповідності надання підтримки та допомоги, а також вирішення будь-яких проблем, що виникають під час

впровадження змін. Уряд також може співпрацювати з приватними підприємствами та іншими організаціями для впровадження політики інформаційної інформатизації, а також може надавати стимули чи іншу допомогу для заохочення людей та впровадження нових технологій.

Реалізація державної політики у сфері інформаційної інфраструктури України забезпечує:

- 1) Якісно новий рівень контролю над державою та суспільством в цілому.
- 2) Сприяння демократизації суспільства, зайнятості населення та зниженню рівня безробіття шляхом створення єдиної інформаційної системи Міністерства праці та соціальної політики України, Пенсійного фонду України та Центру зайнятості, а також впровадження автоматизованих систем обліку.
- 3) Надання аналізу та моделювання зайнятості населення, інформацію про робочі місця та професії в різних галузях, структуру національної економіки та торгівлі, а також можливість освоєння нових професій.
- 4) Створення національної інформаційної системи епідеміологічного нагляду, створення інформаційно-програмних комплексів госпіталізації в лікувальних закладах.
- 5) Розширення національних і глобальних інформаційних ресурсів, доступних широкій аудиторії, завдяки першій черзі бібліотечної інформаційно-комунікаційної мережі та створення Національного комп'ютерного банку з базами даних юридичної, науково-технічної, рекламної та іншої інформації.
- 6) Підвищення якості освіти у вищих, середніх та молодших навчальних закладах, а також навчання, підготовка та перекваліфікації кадрів на всіх рівнях, на базі автоматизованих систем масового розповсюдження інформації, видання навчальної літератури в електронному вигляді, впровадження методів та вдосконалених програмного забезпечення для дистанційного навчання.

7) Скорочення терміну проведення наукових досліджень і розробок та підвищення якості шляхом впровадження та експлуатації відповідних автоматизованих систем та міжнародної трудової інтеграції;

8) Збільшення експортного потенціалу країни шляхом створення конкурентоспроможних програмно-технологічних засобів інформатизації.

9) Боротьбу зі злочинністю, корупцією та організованою злочинністю за рахунок створення першої черги єдиної інформаційно-аналітичної системи правоохоронних органів України та створення міжвідомчої інформаційно-аналітичної та прогнозної системи.

10) Надання маркетингових, консультаційних та інформаційних послуг усім товаровиробникам міністерств шляхом створення інформаційно-аналітичних систем для підвищення якості маркетингу в усіх сферах виробництва продукції та послуг, ведення комерційно-рекламної інформаційної бази даних у складі Національного комп'ютерного банку, розробка автоматизованої багаторівневої системи планування дрібного виробництва в ринкових умовах.

11) Розробка та впровадження основних інтелектуальних схем додавання графічних документів у комп'ютерні системи для формування та ведення баз даних геоінформаційних систем та систем електронного документообігу різних рівнів державних органів та органів місцевого самоврядування.

Основним ефектом, який суспільство отримує від реалізації програми, є сталість і підвищення якості та ефективності інформаційних процесів і послуг, які оцінюються не тільки за економічними критеріями, а й за морально-етичними та іншими категоріями для покращення життя людей [23][3].

РОЗДІЛ 2. УДОСКОНАЛЕННЯ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ У СФЕРІ ІНФОРМАЦІЙНОЇ ІНФРАСТРУКТУРИ УКРАЇНИ

2.1 Оцінювання ефективності державної політики у сфері інформаційної інфраструктури України

На шляху побудови інформаційного суспільства Україна ефективно запозичує передовий досвід світу, особливо досвід країн ЄС та Китаю. Екстраполюючи ці моделі на наше суспільство, держава надає їм національних характеристик, оцінює сучасний стан національної економіки, а також враховує менталітет українського народу [18].

Індекс розвитку електронного уряду EGDІ (E-Government Development Index) розраховується Організацією Об'єднаних Націй для вимірювання готовності та здатності урядів використовувати інформаційні та телекомунікаційні технології для надання послуг громадянам і бізнесу, застосування їх у суспільстві та роботі влади. Він складається з трьох окремих компонентів і оцінює публічні онлайн-послуги, інформаційну інфраструктуру та людський капітал. Як можна побачити в табл. 2.1, за даними індексу EGDІ за 2020 рік Україна посідає 69 місце зі 193 країн світу (загальний бал 0,7119), входячи до групи країн з високим рівнем розвитку електронного урядування. Україна має хороші бали у людському капіталі (0,8591), національних онлайн-сервісах (0,6824), і менші у інформаційній інфраструктурі (0,5942) [24].

Інформаційна інфраструктура стосується пристроїв і мереж зв'язку, зберігання й обробки даних, які використовуються для їх передачі. Вона розглядається як одна з основних умов сучасного життя, інформаційного суспільства та процесів глобалізації. Розвиток такої інфраструктури створює можливості для країн, які виходять на етап економічного розвитку, але водночас створює труднощі для країн із нижчим рівнем життя.

Таблиця 2.1

Україна в міжнародних рейтингах цифрового розвитку [24]

Індекс	Місце України	Місце країн ЄС та інших сусідніх країн
Індекс мережевої готовності NRI, 2019	67 позиція зі 121 країни	Естонія – 23, Литва – 31, Чехія – 30, Польща – 37, Латвія – 39, Хорватія – 44, Румунія – 47, Болгарія – 49, Туреччина – 51, Молдова – 66, Грузія – 68
Індекс ООН з розвитку електронного урядування EGDI, 2020	69 позиція серед 193 країн світу	Естонія – 3, Литва – 20, Польща – 24, Чехія – 39, Болгарія – 44, Латвія – 49, Хорватія – 51, Туреччина – 53, Румунія – 55, Грузія – 65, Молдова – 79
Індекс цифрової конкурентоспроможності WDCR, 2020	60 позиція із 63 країн світу	Естонія – 29, Литва – 30, Польща – 33, Латвія – 36, Чехія – 37, Болгарія – 45, Румунія – 46, Хорватія – 51, Туреччина – 52

В інформаційній інфраструктурі України існує досить багато проблем, одна з них це низька правова обізнаність, інформаційна та правова культура громадян, посадових осіб і розпорядників. Не менш важливою проблемою є недоліки в самому законодавстві: деякі положення інформаційного законодавства застаріли, недостатньо розроблені правові механізми реалізації та захисту права на інформацію, існує термінологічна плутанина, є протиріччя в регулюванні певних суспільних відносин різними законами, що призводить до неоднозначного тлумачення права на інформацію, їх норми і створює труднощі для їх застосування [25].

Існує багато труднощів у сфері доступу громадян до інформації від державних органів та органів місцевого самоврядування. Ці органи іноді незаконно застосовують класифікацію обмеженого доступу до інформації, фактично відмовляючи в наданні інформації, відносячи її до інформації з режимом обмеженого доступу.

Органи державної влади, які відповідальні за інформаційну інфраструктуру України, активно працюють над її удосконаленням. Вони сприяють розвитку інформаційних технологій через іноземні інвестиції, таким чином підтримуючи розвиток українських технологій. Це допомагає створити

сприятливе середовище для дружніх ділових контактів і можливостей для розвитку в інших секторах.

Також на рисунку 2.1 можна побачити, з якими саме проблемами зіштовхується держава.

Рис. 2.1 Недоліки реалізації державної інформаційної політики України [26]

Виділивши значну частину бюджету на розвиток сфери інформаційної інфраструктури, уряд охопив людей з кардинально різним ставленням до державної політики щодо розвитку інформаційних технологій. Оцінка показує, що зусилля держави були ефективними, однак важливо не зупинятися і вдосконалюватися, особливо коли йдеться про налагодження ділових відносин між державними установами та приватними підприємцями [27; 28].

Державні програми інформаційної інфраструктури для вирішення проблеми забезпечення інформаційних потреб соціально-економічної,

екологічної, науково-технічної, оборонної, національно-культурної та іншої діяльності у сферах загальнодержавного значення мають певну стратегію рішень. Також вони включають низку галузевих, регіональних і місцевих інформаційних програм і проектів. Загальнодержавна програма інформаційної інфраструктури базується на довгострокових пріоритетах соціально-економічного, науково-технічного та національно-культурного розвитку країни з урахуванням світового напрямку та досягнень розвитку у сфері грамотної інформатизації, що є невід'ємною частиною в створенні умов для інтеграції України у світову мережу інформаційного простору [29].

Можна зазначити, що розвиток глобального інформаційного простору, який реагує на сучасні тенденції інформаційної геополітики є важливим аспектом державної політики у сфері інформаційної інфраструктури України. Державна програма розвитку інформаційної інфраструктури є сукупністю взаємопов'язаних відомостей, спрямованих на реалізацію державної політики та ключових напрямів створення сучасної інформаційної інфраструктури України з раціональним використанням фінансових, матеріальних і технічних ресурсів окремих завдань (проектів) трансформації, а також координацію інших ресурсів, виробничих і науково-технічних можливостей держави, діяльності державних установ, муніципальних утворень, підприємств, установ, організацій з усіма формами власності та громадян у сфері інформаційних технологій. Програми та проекти, спрямовані на створення, розвиток та інтеграцію інформаційних систем, мереж, ресурсів та інформаційних технологій, передбачають придбання інформаційних засобів (або їх частин) з метою покращення функціонування національних установ, відділів місцевого самоврядування, установ та організацій за рахунок утриманих бюджетних коштів реалізуються в рамках національної програми інформатизації [30].

Політика у сфері регулювання та відтворення інформаційної інфраструктури дозволяє підвищити національну конкурентоспроможність, головним чином за рахунок розвитку людського потенціалу у

високоінтелектуальних сферах. Забезпечує економічне зростання та підвищення якості життя шляхом надання якісного доступу до інформації, та широкого використання інформаційно-комунікаційних технологій. Державна політика передбачає створення нових робочих місць та розширення можливостей працевлаштування населення, створення сучасної та безпечної інформаційної інфраструктури, а також створення умови для безпечного функціонування критичної інфраструктури країни. Сприяє розбудові відкритих демократичних суспільств, які гарантують дотримання конституційних громадянських прав щодо участі в суспільному житті та прийняття відповідних рішень національними та місцевими органами влади [30].

2.2 Розроблення комплексу заходів щодо удосконалення державної політики у сфері інформаційної інфраструктури України

Сьогодні Україна стоїть перед необхідністю концептуального осмислення реалізації інформаційного підходу до організації суспільної життєдіяльності. Це означає, що стратегії побудови основ інформаційного суспільства слід розглядати в контексті загальних стратегічних пріоритетів країни щодо соціального, економічного та інституційного розвитку, як невід'ємну частину масштабних змін у суспільстві та інститутах влади.

Як відомо, розвиток інформаційного суспільства можливий лише на основі комплексного підходу, який включає стратегічне бачення інформатизації суспільства, чіткі пріоритети інформатизації, узгодження з існуючими соціально-економічними, політичними та культурно-національними умовами, в яких міжнародна практика стає невід'ємною частиною. Також такий підхід пов'язується із загальним розвитком економіки та країни. Розвиток цього підходу можливий лише за рівноправної участі трьох секторів (держави, приватного капіталу та громадянського суспільства) з реалістичними цілями та політичною волею.

Перш за все, необхідно сформулювати та реалізувати комплексну національну стратегію інформаційного суспільства, включаючи реалізацію заходів, спрямованих на розвиток інформаційного суспільства в політичній, правовій, економічній, соціальній, культурній та технологічній сферах.

На основі стратегії розвитку інформаційного суспільства має бути складено план дій та розроблено конкретні заходи щодо реалізації стратегії з урахуванням рекомендацій українського громадського сектору, бізнесу, наукової спільноти та міжнародних організацій.

Слід зазначити, що нормативно-правове забезпечення у сфері інформаційної інфраструктури також потребує подальшого розвитку та вдосконалення, зокрема такі питання:

- розробка концепції інформаційного законодавства України, яке регулюватиме порядок підготовки реалізації відповідних нормативно-правових актів, склад та тлумачення цих документів;
- формулювання законопроектів які дозволять формування, використання, зберігання та розповсюдження національних інформаційних ресурсів;
- заходи щодо підтримки вітчизняної галузі програмного забезпечення;
- обмін інформацією в електронній формі і, насамперед, керування електронним документообігом, надання офіційного статусу електронним документам;
- зміцнення національної інформаційної безпеки, захисту національних інформаційних ресурсів та захисту персональних даних;
- створення єдиної системи стандартів інформаційних технологій,
- узгодження нормативно-правової бази України з міжнародні закони про сертифікацію засобів інформації тощо.

Вирішення цих проблем сприятиме подальшому розвитку потенціалу України у сфері інформаційних технологій та подальшій інтеграції у світове інформаційне співтовариство.

Враховуючи вищевикладене, реформа інформаційного законодавства повинна проходити поетапно: спочатку-прийняття нової редакції Основного

Закону України" Про інформацію " та змін до законів у цій сфері; і тільки потім – систематизація інформаційного законодавства шляхом кодифікації. Тобто прийняття інформаційного кодексу України, який об'єднав би всі інститути цієї галузі права.

Політика держави, щодо інформаційної інфраструктури, повинна сприяти зростанню виробництва інформації, продуктів телекомунікацій і послуг даних, одночасно посилюючи визначений попит до неї. Практична реалізація національної політики в цій сфері в сучасних умовах України висвітлює широку психологічну кампанію, її соціальну позицію та свідчення її ефективності у підтримці її ключових складових у громадській думці. Для реалізації цієї політики необхідно здійснити ряд заходів відомий як інформатизація.

Політична сфера інформаційної інфраструктури лише останнім часом набирала нових обертів, оскільки визнала необхідність створення простору знань в Україні, як головної умови політичного та соціально-економічного розвитку, усвідомила необхідність збереження позитивного бренду країни та її положення у світі.

Ряд заходів, які необадно здійснити, на мою думку, для удосконалення державної політики у сфері інформаційної інфраструктури:

1) Збільшення інвестицій.

Одним із основних заходів щодо вдосконалення державної політики у сфері інформаційної інфраструктури України має бути збільшення інвестицій в інфраструктуру Інтернету, зокрема в сільській місцевості. Цього можна досягти за рахунок державного фінансування та через державно-приватне партнерство. Також потрібно розробити національний план широкосмугового доступу, який може визначити стратегію розширення послуг високошвидкісного Інтернету в Україні. У цьому плані мають бути визначені сфери, які наразі недостатньо охоплені, і розставленні пріоритети для інвестицій.

2) Просування цифрових навичок.

Для вдосконалення державної політики у сфері інформаційної інфраструктури важливо популяризувати цифрові навички серед населення. Проведення конкурсу та надання можливостей для навчання окремим особам, а також просування програм цифрової грамотності в школах та університетах може стати фундаментом для цього шляху.

3) Поліпшення кібербезпеки

Одним із найважливіших заходів вдосконалення інформаційної інфраструктури України має стати поліпшення кібербезпеки. Цього можна досягти шляхом запровадження суворіших правил і надання більш чітких вказівок щодо кібербезпеки, а також шляхом інвестування в підготовку та навчання фахівців з кібербезпеки.

4) Заохочування до проваджень нових технологій.

Важливим кроком є стимулювання запуску нових технологій, наприклад таких як 5G та IoT (Internet of Things), які будуть ключовими для розвитку інформаційної інфраструктури в Україні. Цього можна досягти заходами надання субсидій та податкових пільг компаніям, які інвестують у ці технології.

5) Розробка національної стратегію щодо даних.

Для ефективного управління та використання даних важливо розробити національну стратегію щодо даних, яка окреслить політику та вказівки щодо збору, зберігання та використання даних. Ця стратегія також має включати правила управління даними та конфіденційності щодо них.

б) Удосконалення нормативно-правової бази.

Важливим процесом також є перевірка та вдосконалення нормативно-правової бази інформаційної інфраструктури в Україні. Це може включати перегляд існуючих законів і нормативних актів, а також запровадження нового законодавства, якщо це необхідно, щоб переконатися, що інформаційна інфраструктура країни здатна підтримувати економічний і соціальний розвиток країни.

Ціль удосконалення державної політики у сфері інформаційної інфраструктури України, має передбачати різноманітні ініціативи, спрямовані на модернізацію та оновлення інформаційних систем і мереж країни. Це може включати такі заходи, як розширення доступу до високошвидкісного Інтернету та інших цифрових послуг, покращення кібербезпеки та сприяння розвитку нових технологій і бізнесу в цій галузі. Крім того, державна політика також може бути зосереджена на збільшенні кількості ІТ-фахівців у країні та сприянні використанню ІТ в освіті та державних службах.

Інформаційне суспільство – це передусім інформаційна економіка, заснована на знаннях. Але якщо поставити перед ним вузьке завдання, а саме просто підтримати сектору знань (економіки), воно приречене на передчасний провал. Сфера інформаційно-комунікаційних технологій (інформаційна інфраструктура), безсумнівно, є серцем «нової економіки». Але не потрібно забувати, що підтримка єдиного розвитку інформаційної інфраструктури, не може везти за собою фундаментальні структурні змін у бік появи інформаційного суспільства. Це все є цілісним організмом, а отже інклюзивного розвитку можна досягти лише шляхом інтеграції сектору інформаційно-комунікаційних технологій у цей організм та з'єднання його з іншими економічними секторами, тисячами поєднаних між собою ланцюгів інформатизації та сферами суспільного життя.

Тому розбудова інформаційного суспільства в Україні має відбуватися за комплексним підходом, який включає стратегічне бачення публічної інформації, чіткі пріоритети знань та інтеграцію в існуючі соціально-економічні, політичні та соціокультурні умови, що базуються виключно на національних та фундаментальних принципах, а також міжнародних практиках, пов'язаних з економічним і національним розвитком.

ВИСНОВКИ ТА ПРОПОЗИЦІЇ

Підсумовуючи, за останні роки Україна досягла значного прогресу в розвитку своєї інформаційної інфраструктури. Проте ми ще маємо багато роботи, щоб забезпечити повну інтеграцію країни у глобальне інформаційне суспільство. У країні необхідно забезпечити захист авторського права та інтелектуальної власності, а також збереження та розвиток інформаційних ресурсів. Також важливо продовжувати інвестувати в низку ініціатив для покращення інформаційної інфраструктури України та вирішення проблем кібербезпеки країни. Зараз Україна працює над створенням єдиного інформаційного простору та його інтеграцією у світову інформаційну інфраструктуру з урахуванням інтересів національної економіки.

Формування ефективної інформаційної інфраструктури в Україні є необхідним для успішного розвитку країни. Зрозуміло, що уряд відіграє важливу роль у цьому процесі через впровадження державної політики та надання ресурсів. Державна політика у сфері інформаційної інфраструктури в Україні створює умови для реалізації конституційних прав громадян країни на вільне отримання та використання інформації з метою вирішення важливих завдань, таких як формування національного інформаційного простору та його інтеграція до світового інформаційного простору на засадах забезпечення інформаційного суверенітету та інформаційної безпеки. Політика уряду України спрямована на створення необхідних економічних і соціально-культурних умов, правових і організаційних механізмів для формування, розвитку та ефективного використання національних інформаційних ресурсів у всіх сферах життя і діяльності громадян, суспільства і держави. Нормативно-правова база в поєднанні з розвитком міжнародних і національних комунікаційних мереж, створенням національних інформаційних ресурсів є ключовими елементами інформаційної інфраструктури, які допоможуть Україні скористатися можливостями цифрової ери.

Відносно оцінки політики держави, можна сказати, що переважає ефективна та успішна реалізація у сфері інформаційної інфраструктури. Безумовно, державі є над чим працювати, але створення сучасної та безпечної інформаційної інфраструктури, забезпечення якісного доступу до інформації та створенні умов для безпечного функціонування критичної інфраструктури країни є пріоритетом на даний момент у цій сфері. У свою чергу це сприяє розвитку відкритих демократичних суспільств, які гарантують дотримання конституційних громадянських прав, а також розвитку людського потенціалу у високоінтелектуальних сферах.

Щоб бути прогресивною, сучасною і безпечною державою необхідно сформулювати та реалізувати комплексну національну стратегію інформаційного суспільства, що включає заходи, спрямовані на розвиток цього суспільства в політичній, правовій, економічній, соціальній, культурній та технологічній сферах. Крім того, важливо збільшити інвестиції в інформаційну інфраструктуру, популяризувати цифрові навички, покращити кібербезпеку, заохотити впровадження нових технологій і розробити національну стратегію даних, а також удосконалити існуючу нормативну базу. Лише тоді Україна зможе рухатися вперед на шляху становлення інформаційного суспільства та його успішної інтеграції у світове інформаційне співтовариство.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Матвеев Є.Е. Розвиток інформаційної інфраструктури в регіонах України – 2018. – № 2. – С. 149-154.
2. Економічна енциклопедія: У трьох томах. Т. 1. / Редкол.: ...С. В. Мочерний (відп. ред.) та ін. – К.: Видавничий центр “Академія”, 2000. – 864 с
3. Цифрова адженда України – 2020, [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://ucci.org.ua/uploads/files/58e78ee3c3922.pdf>.
4. Радіонов І.І. Становлення глобального інформаційного суспільства: проблеми і перспективи / І.І. Радіонов. – М. : СИНГЕТ, 2021.– 332 с.
5. Подольчак Н., Білик О., Левицька Я. Сучасний стан цифровізації в Україні. Ефективна економіка. 2019. №10. С. 19-25.
6. Бабкіна О. В. Особливості політичної трансформації на постсоціалістичному просторі: підходи до осмислення / О. В. Бабкіна // Трансформація політичних систем на постсоціалістичному просторі : Матеріали міжнародної науково-теоретичної конференції: 8-9 лютого 2018 р. – К. : Вид-во НПУ ім. М. П. Драгоманова, 2018. – С. 8-16.
7. Лісовська Ю. П. Інформаційна безпека України: навч. посіб. Київ: Кондор, 2019. 172 с.
8. Чиж. І.С. Україна: шлях до інформаційного суспільства. – К.: Либідь, 2019. – с. 286
9. Програма діяльності Кабінету Міністрів України "Український прорив: для людей, а не політиків" Програму затверджено Постановою КМ №14 (14-2008-п) від 16.01.2008
10. Закон України “Про інформацію” (Відомості Верховної Ради (ВВР) 1992, №48, ст.650) (Вводиться в дію Постановою ВР №2658-12 від 02.10.92, ВВР 1992, №48, ст.651).
11. Зозуля О.С. Періодизація розбудови системи державного управління забезпеченням інформаційної безпеки України. Інвестиції: практика та досвід. К., 2020. №8. С. 106-114

12. Гудзь О. Є. Цифрова економіка: зміна цінностей та орієнтирів управління підприємствами. «Економіка. Менеджмент. Бізнес» № 2 (24), 2018.
13. Особливості діяльності місцевих органів публічного управління в умовах реформатування владних повноважень : колективна монографія / за заг. ред. М.П. Бутка. – Чернігів : НУ «Чернігівська політехніка», 2020. – 352 с.
14. Закон України “Про основні засади забезпечення кібербезпеки України” (Відомості Верховної Ради (ВВР), 2017, № 45, ст.403). Вводиться в дію з 01.08.2022
15. Правове забезпечення інформаційної діяльності в Україні / за ред. Ю.С. Шемшученка, І.С. Чижа. – К.: 2018. – 384 с.
16. Юдін О. К. Інформаційна безпека. Нормативно-правове-забезпечення: підручник. Київ: Видавництво Національного авіаційного університету «НАУдрук», 2019. 640с
17. Дудикевич В. Б., Опірський І. Р., Гаранюк П. І., Зачепило В. С., Партика А. І. Забезпечення інформаційної безпеки держави: навч. посіб. Львів: Видавництво Львівської політехніки, 2019. 204 с.
18. Павло Яворський, Світлана Таран, Олександр Шепотило, Олексій Гаманюк. «Інтеграція України у єдиний цифровий ринок ЄС. Потенційні економічні переваги» Київ 2020 – 11 -12 с.
19. Єгоров І. Ю., Чмир О. С. Показники цифровізації: європейські підходи та українські реалії / І. Ю. Єгоров, О. С. Чмир // Проблеми інформаційного суспільства: ресурси і технології: матеріали XVII Міжнародної науково-практичної 439 конференції, м. Київ, 27 вересня 2018 р. МОН України; УкрІНТЕІ. – 2018., С.5-7.
20. Лопушинський І.П. "Цифровізація" освіти в контексті розвитку інформаційного суспільства в Україні / І. П. Лопушинський // Педагогічний альманах. - 2018. - Вип. 37. - С. 46-55
21. Данніков О.В., Січкаренко К.О. Концептуальні засади цифровізації економіки України / О.В. Данніков, К.О. Січкаренко // Інфраструктура ринку. – 2018. – Випуск 17. – С. 73-79.

22. Пуцентейло П.Р., Гуменюк О.О. Цифрова економіка як новітній вектор реконструкції традиційної економіки. Інноваційна економіка. 2018. № 5-6 (75). С. 131-143
23. Дубас О. П. Інформаційний розвиток сучасної України : політологічний аналіз : автореф. дис. ... канд. політ. наук „Політичні інститути та процеси” / О. П. Дубас. – К., 2018. – 20 с.
24. Винарик Л.С. Вхідження України до інформаційного суспільства : зб. наук. праць / Л.С. Винарик. – К.: Інститут світової економіки і міжнародних відносин НАН України, 2019. – Вип. 30. – С. 56–63.
25. Додонов О.Г. Інформаційна політика в Україні: стратегія розвитку / О.Г. Додонов // Інформація, аналіз, прогноз – стратегічні важелі ефективного державного управління : Мат. Всеукр. наук.*практ. конф. – К.: УкрІНТЕІ, 2019. – С. 24–29.
26. Джердж С. Ф. Інституціоналізація інформаційної політики України в сфері Євроатлантичного співробітництва : дис. ... канд. політ. Наук „Політичні інститути та процеси” / Сергій Федорович Джердж – К., 2019. – 218 с.
27. Несвіт Г.П. Інформаційна політика як фактор трансформації суспільства / Г. П. Несвіт // Збірник наукових праць Інституту політичних і етнонаціональних досліджень НАН України. – К. : Інститут політичних і етнонаціональних досліджень НАН України, 2018. – Випуск 13. – С. 263-269.
28. Почепцов Г.Г., Чукут С.А. Інформаційна політика. Навч.посібник. – К.: УАДУ, 2019. – 96 с.
29. Власенко Н. А., Зорько С. В., Сиротич М. П. Україна на шляху до інформаційного суспільства: проблеми та здобутки. — К., 2015. — Вип. Б.
30. Коляденко С. В. Цифрова економіка: передумови та етапи становлення в Україні і у світі / С. В. Коляденко // Економіка. Фінанси. Менеджмент: актуальні питання науки і практики. -2016. - № 6. - С. 105-112.

АНОТАЦІЯ

Яковенко Олександра Олегівна. Державна політика у сфері інформаційної інфраструктури України. Випускна кваліфікаційна робота на здобуття ступеня бакалавра за спеціальністю 281 «Публічне управління та адміністрування» освітньою програмою «Публічне управління та адміністрування». Державний торговельно-економічний університет, 2023.

У випускній кваліфікаційній роботі проаналізовано сучасний стан державної політики у сфері інформаційної інфраструктури України, досліджено механізми формування та реалізації державної політики у сфері інформаційної інфраструктури України. Визначено проблеми інформаційної інфраструктури в Україні. За результатами оцінювання ефективності державної політики у сфері інформаційної інфраструктури України, розроблено комплекс заходів щодо удосконалення державної політики у сфері інформаційної інфраструктури України.

Ключові слова: державна політика, інформаційна інфраструктура, інформаційна політика, інформаційне суспільство.

SUMMARY

Yakovenko Oleksandra. State policy in the field of information infrastructure of Ukraine. Final qualifying work for obtaining Bachelor of specialty 281 "Public Management and Administration", educational program "Public Management and Administration". State University of Trade and Economics, 2023.

In the final qualification work the current state of state policy in the field of information infrastructure of Ukraine is analysed, the mechanisms of formation and implementation of state policy in the field of information infrastructure of Ukraine are investigated. The problems of information infrastructure in Ukraine are identified. Based on the results of the evaluation of the effectiveness of the state policy in the field of information infrastructure of Ukraine, a set of measures to improve the state policy in the field of information infrastructure of Ukraine is developed.

Key words: state policy, information infrastructure, information policy, information society

РЕЦЕНЗІЯ

на випускню кваліфікаційну роботу
Яковенко Олександри Олегівни
з теми

«Державна політика у сфері
інформаційної інфраструктури України»,
виконаної на здобуття ОС «Бакалавр»

за спеціальністю 218 «Публічне управління та адміністрування»
у Державному торговельно-економічному університеті

Представлена на рецензію випускна кваліфікаційна робота має актуальний характер, оскільки присвячена питанням сучасного стану інформаційної інфраструктури України та державної політики у цій сфері.

У процесі роботи автором проаналізовано механізми формування і реалізації державної політики у сфері інформаційної інфраструктури України та викладено пропозиції щодо її вдосконалення.

Метою дослідження є розроблення комплексу заходів щодо вдосконалення державної політики у сфері інформаційної інфраструктури України. Робота складається із вступу, двох розділів, висновків і пропозицій, списку використаних джерел з 30 найменувань.

Перший розділ висвітлює питання сучасного стану та механізмів формування державної політики у сфері інформаційної інфраструктури України. У другому розділі здійснено спробу проаналізувати рівень ефективності державної політики у сфері інформаційної інфраструктури України та розроблено комплекс заходів щодо її вдосконалення.

Випускна кваліфікаційна робота відповідає вимогам, виконана в повному обсязі та може бути допущена до захисту, а її автор Яковенко Олександра Олегівна заслуговує на отримання кваліфікації бакалавра відповідно до обраної спеціальності.

Рецензент:

Заступник начальника
Управління освіти і науки Білоцерківської міської ради,
кандидат психологічних наук

Вікторія БАРАНОВА

Власноручний підпис Баранової Вікторії Анатоліївни засвідчую.

Начальник Управління освіти і науки
Білоцерківської міської ради

Юрій ПЕТРИК

Завідувачу кафедри публічного
управління та адміністрування

Новіуовій Н.Л.

Заява

Я, Яковенко Александра Олександрівна

повідомляю, що за результатами здійснення самостійної перевірки з
використанням програмно-технічних засобів у наданій випускній
кваліфікаційній роботі на тему Державна політика у сфері

інформаційної інфраструктури України

не міститься елементів академічного плагіату. У випадках використання
прямих запозичень з друкованих та електронних джерел, вказані відповідні
посилання.

Робота для перевірки надається у друкованому та електронних
варіантах. Електронна версія роботи ідентична з друкованою.

«27» січня 2023 р.

Згода

Я. Яковенко Александра Олександрівна

Засвідчую, що є автором випускної кваліфікаційної роботи на тему:

„Державна політика у сфері інформаційної інфраструктури України“

несу повну відповідальність за достовірність, точність та повноту поданої у роботі інформації, жодна частина роботи не була скопійована, за винятком випадків, коли робиться належне підтвердження в присвоєнні. Я підтверджую, що у роботі не міститься державної таємниці або інформації для службового користування. Жодна частина цієї роботи не була опублікована мною раніше.

Я даю згоду на те, що моя робота буде направлена в інституційний депозитарій Державного торговельно-економічного університету і збережена в базі для майбутньої перевірки плагіату.

«26 січня» 2023 р.

SCIENTIA DIFFICILIS SED FRUCTUOSA